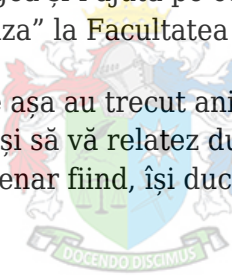

Când m-am decis, să-l cunosc mai îndeaproape pe domnul Hristache Popescu, pentru a vi-l face și dumneavoastră cunoscut, credeam că mi va fi mult mai ușor, după atâția ani, de când îl cunoscusem (...). Din păcate, nu a fost simplu pentru că în primul rând, nu-i place să vorbească despre propria-i persoană.

Pe la începutul anilor 1970, auzisem de la studenți despre conferențiarul dr. ing. Hristache Popescu, cum că ar fi un profesor deosebit, modest, foarte bine pregătit și mai ales apropiat ca om, care îi înțelegea și-i ajuta pe cei care erau în situații mai dificile, materiale sau profesionale. Când a venit „cu baza” la Facultatea de Hidrotehnică, l-am cunoscut personal.

Și uite așa au trecut anii, experiența vieții s-a interferat, iar eu m-am hotărât să stăm mai mult de vorbă și să vă relatez dumneavoastră, viața, activitatea, împlinirile și gândurile unui om, care nonagenar fiind, își duce cu sfințenie făclia luminoasă.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Independența prin cultură

(prof. univ. GH. ȚICLETE)

Țiclete Gh: Stimate domnule profesor, s-o luăm ușurel, molcom, povestind despre locurile natale.

Prof. Hristache Popescu: Nu am un început fabulos pe acest pământ. M-am născut în satul Văleni, la 19 august 1929, în județul Vâlcea, într-o familie de țărani și nu eram singurul copil. Aici am urmat primele clase primare. Liceul l-am terminat în Râmnicu Vâlcea, la bine cunoscutul „Lahovary”, cu rezultate foarte bune, pentru ca apoi să intru la Facultatea de Construcții, din cadrul Institutului Politehnic din București. În timpul facultății, student fiind, mă preocupau problemele diverse care erau în viața noastră pe acest pământ. Evident, nu am neglijat pregătirea pentru disciplinele de specialitate, încercând să aprofundez tot ce mi se preda la cursurile prevăzute.

Gh. Ț: Se spune, că datorită seriozității și inteligenței dumneavoastră, mulți profesori vă atribuiau calități bine meritate. Este adevărat?

H. P.: Am auzit și eu aceste remarci, care mi se aduceau la cunoștință de către colegi, iar uneori chiar de către domnii profesori. Eu, însă mă consideram un tânăr obișnuit, venit de la țară, cu dorința de învăța și a-mi face o meserie, care-mi va putea asigura viitorul. Nu aveam alte preocupări, decât dorința de a mă pregăti cât mai bine.

Gh. Ț: Și după obținerea doctoratului, cum s-a desfășurat activitatea dumneavoastră? Ați mai rămas acolo sau ați venit în țară?

H. P.: Mi s-a oferit posibilitatea, tentantă, de a rămâne și continua activitatea în Uniunea Sovietică, dar eu abia așteptam să mă întorc în țară - acasă.

Gh. Ț: Bun. Ați revenit și ați reînceput pe aceleași preocupări de cercetare științifică și didactică?

H. P.: Da, am continuat în același loc de muncă, la Facultatea de Construcții, fiind cadru didactic și

HRISTACHE POPESCU o viață pentru o idee: „Eu sunt un om mic, obișnuit, în această lume mare, pe care am căutat și caut în continuare s-o pot înțelege”
preocupat de cercetarea științifică. Am căutat în general, să cercetez aspectele mai puțin cunoscute, din activitatea de concepție, proiectare și practică, întâlnite în construcții. Spre exemplu, în 1962, am publicat în „Revista Construcțiilor și a materialelor de construcții”, articolul „Sarcini meteorice în construcții”; pentru ca în 1968, renumita revistă Rilem, în compartimentul „Essais Recherches” să-mi publice articolul „Détermination expérimentale des réactions d'encastrement”, elaborată cu rezultate deosebit de importante în calculul și practica structurilor din beton armat. De altfel, singur sau în colaborare, am efectuat mai multe cercetări structurale, teoretice și experimentale, asupra structurilor de beton armat (...).

Gh. T: Da, am văzut într-adevăr, prin intermediul unor publicații și sesiuni științifice, la care ați participat, dar vă rog să ne vorbiți puțin și despre recompensa onorantă, venită din partea Academiei Române (...).

H. P.: Este o poveste, care mă emoționează și acum, mai ales, că astfel de momente îți pot oferi, pe lângă satisfacții și bucurii, subtile invidii... Era la sfârșitul anului 1975 și urma ca Academia Română să acorde Premiul pe anul 1974. Lucrasem, împreună cu distinsul academician Cristea Mateescu la o serie de cercetări privind „Supraîncărcarea în construcții...”. dânsul era într-un fel, vizat a primi acest premiu, dar conform legislației în vigoare, a întocmit și înaintat o adresă către Secția de Științe Tehnice, a Academiei R. S. România, prin care în final a precizat: „Propun să i se acorde tov. Hristache Popescu premiul Academiei R. S. România pe anul 1974, coautor al lucrărilor menționate, deoarece subsemnatul, având titlul de academician nu am dreptul la premiile Academiei”. Ca urmare, am devenit un premiat al Academiei Române (...)

Gh. T: Bun. Această activitate științifico-tehnică și de cercetare, așa cum o știm, este impresionantă, dar spuneți-ne ceva și despre cealaltă latură a activității dumneavoastră, cea de scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România.

H. P.: Asta-i o poveste mai lungă și nedeconspirată, căci mie mi-a plăcut tot timpul să citesc literatură cu caracter educativ, moral și multă filozofie, istorie și spiritualitate. Chiar atunci când trebuia să-mi pregătesc lecțiile, în școală sau la facultate. Cartea îmi era prietenul cel mai apropiat. Odată cu schimbările survenite după 1989, am făcut cerere de ieșire la pensie, la limită de vârstă, dar și solicitarea de a fi primit în Uniunea Scriitorilor, la Secția de dramaturgie. Ambele solicitări mi-au fost satisfăcute. Referitor la activitatea scriitoricească, voi aminti mai întâi despre piesele de teatru, care în majoritate, au fost preluate de Radio Cultural și transmise în emisiunea „Teatru la microfon”. Unele dintre ele au prins viață pe anumite scene de teatru, precum ar fi Nottara. De altfel trebuie să remarc faptul, că am fost atras de dramaturgie, datorită apropierii mele de familia renumitului ing. Emil Prager și a mării artiste care a fost Elvira Godeanu (căsătorită în 1954, când prima soție a lui E. Prager plecase în eternitate cu doi ani mai înainte).

Gh. T: Ne puteți numi câteva din piesele de teatru pe care le-ați scris?

H. P.: Cu plăcere, vă voi enumera doar câteva, care au fost adunate și tipărite într-o carte, intitulată simplu - TEATRU și închinată părinților mei. A fost tipărită, în a doua ediție (aproape 900 de pagini) în anul 2008. Voi lua la întâmplare: „Fiii lui Cain”, „Îngerul, demonul și... Eu”, „Omul din noi”, „Tatăl și fiii”, „Jurământul”, „Copii și părinți”, „Trecutul prezent” și altele.

Gh. T: Domnule profesor, dumneavoastră ați lucrat câțiva ani, la întocmirea unui dicționar în care au fost incluse personalități, din România, care s-au remarcat în domeniul construcțiilor. Ce va determinat să întocmiți o astfel de lucrare?

H. P.: Mi-am dat seama că astfel de personalități, sunt pur și simplu necunoscute. Această meserie este de o importanță deosebită pentru fiecare dintre noi.

Gh. T: Domnule profesor, a fost și va rămâne ca o lucrare deosebită și aș putea spune chiar necesară. Dar vă întreb acum: dumneavoastră pentru ce vreți mereu să rămâneți „în umbră”, căci nu sunt numeroși aceia, care ar putea afirma că vă cunosc?

H. P.: Eu sunt un om mic, obișnuit, în această lume mare, pe care am căutat și caut în continuare s-o pot înțelege. Doar Dumnezeu ne cunoaște pe toți și El ne poate judeca cu dreptate (...).